Ч. 124. Второк 5 (18) червня 1901. Рік XI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане за вложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостьвах на провінциї
на цілий рік К. 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К. 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Промова делєґата Барвіньского

на 4 засіданю австрийскої делеґациї в загальній розправі над буджетом міністерства заграничних справ 7 червня 1891.

Висока Делеґацие! Позаяк розправа над буджетом міністерства заграничних справ прибрала такі широкі розміри, а так політичне положенє взагалі, як і становище нашої монархії обговорено дуже основно, то було би властиво зайшним ще тратити слова в сій справі. Колиж мимо того забираю голос, то роблю се як син 30-міліонового руского народу, котрого незначна частина належить до Габсбурскої монархії, де найшла пристановище свобідного культурного розвитку, а Габсбурскій династиї, особливож вітцівскій дбалости теперішного Монарха, завдячує неодно национальне придбанє на культурнім полі. Руский нарід, названий покійним наслідником престола старинним культурним народом, бачить в своїй приналежности до Габсбурскої монархії найпевнійшу поруку успішного культурного і национально-політичного розвитку і длятого великодержавне становище нашої монархії має для руского народу вельми важне значінє і досяглість. Прошу отже о поблажливість, коли я по так знаменитих бесідах позволю собі коротко зазначити моє становище що-до заграничної політики нашої монархії.

Переведена в буджетовій комісиї розправа про заграничну політику закінчила ся заявою довіря для Є. Е. міністра заграничних справ, до якої і я прилучив ся, позаяк і з єго ясних і просторих виводів, як і з заяв виголошених протягом розправи можна було впевнити ся, що міністер на поли заграничної політики поступає від черги літ тими дорогами, які делеґациї признали відповідними. Як минувших літ, так і тепер був він перенятий бажанєм, зберегти народам благодать мира і дбати про єго скріпленє. Треба отже з вдоволенєм зазначити, що основи нашої заграничної політики не змінили ся, а також її ціль, удержанє европейского мира.

Колиж удержанє мира має велику вагу для нашої монархії в часі, де ми з найбільшим напруженєм всіх наших сил мусимо дбати про обезпеченє материяльного добра населеня, то тим більше значінє се має для мого рідного краю Галичини і руского народу і то не лише задля ґеоґрафічного положеня краю, але й тому, позаяк Галичина і руский нарід потребують для свого культурного розвитку і успішного поступу передовсім благодати, скілько можна, як найдовшого мира.

Є два чинники, яким завдячуємо збереженє і утриваленє европейского мира. Є се передовсім тридержавний союз, котрий показав ся вельми користною відпорною орґанізациєю в середній Европі, котрий справді є мировим союзом, без зачіпного змісту і не містить в собі ніякої небезпечі. Правді замітки італійского міністра-президента Цанарделього висловлені перед одним американьским дневникарем що-до віднови тридержавного союза зачудували не лише в Берлині але й у Відни, а відтак викликали в европейскім дневникарстві широкі розправи, які розповсюднили певну зневіру що-до становища Італії до тридержавного союза.

Цанарделі сказав, як відомо, що Італія вважає заключенє користних цлових договорів услівєм для віднови тридержавного союза. Справедливо отже звернув міністер заграничних справ в своїх виводах на дотичну адресу замітку, що союзів не заключає ся з кречности, отже злука торговельної обставини з політичною є лише о стілько допускаєма, о скілько на се позваляють заробкові відносини поодиноких союзних держав. Наша монархія має не лише користи з тридержавного союза, она подає користи також союзним державам; кречностий не вимагає, але не має ніяких до роздачі. Для політичного союза мають вагу инші понуки, передовсім військові конечности. Задля того годить ся признати, що з слів Є. Е. міністра заграничних справ гомонить сьвідомість власної вартости нашої монархії, а се не було без наслідків, щоби в міродайних кругах Італії зробити вплив. Коли отже в останних часах зневірливі вісти про становище Італії до тридержавного союза, може не без умисного заміру з певної сторони розповсюджувано, то заява Єго Величества в найвисшій промові про незмінні сердешні відносини нашої монархії до союзних держав виразно зазначила безвиглядність сего заміру. Можна отже дальше єствованє союзних відносин до Німеччини й Італії, які і в дальшій будучині творять несхитну підвалину і головну підпору нашої політики, вважати певним фактом.

Але коли я згоджую ся на політику нашого міністерства заграничних справ в напрямі тридержавного союза, то мушу рішучо застерегти ся против висказів і понук, висловлених так в буджетовій комісиї як і тут з німецко-национального боку в користь сеї політики. З того именно боку представлено союз з Німеччиною як понуку серця для Німців в Австриї, яко потребу чувства, отже з национального боку одного і то в меншости поселеного в Австриї народу. Я вже перед трема ро-

---

СУЄТА.

(З російского — Казимира Баранцевича.)

I.

Сіра осінь наспіла. Жовте листє падало на землю і покривало єго з шелестом. Голе, чорняве галузє простягалось до неба мов би о що молило. Цілий овид заступили хмари, а небо плакало рясним дощем.... Вітер вив, свистів і прошибав вершки дерев, та гонив перед собою сірі тяжкі хмари. Розбурхані филї широкої ріки неслись з піною в даль....

В тім часі (оттак перед соткою літ), двигав ся звільна і торжественно похід похоронний на кладовище. В гарних одягах сьвяточних ішли на переді дяки: позад них сьвященьство. В чорних покривалах шість коний тягло віз похоронний: на возі лежала гарна домовина, прибрана вінцями, уніформовим капелюхом і шпадою. За домовиною ступало велике число людий. В високих чоботищах і довгих рукавичках ішли офіцири, урядники ріжної бранжі, женщини в глубокій жалобі.... В повозках з гербами сиділи старші дами; при дверцях повозок ступали гайдуки в перуках і високих камашах, щоби хоронити панів перед жебраками, калїками і юродивими, що бігли за милостинею по болоті і заводили свої жалї.

А от і кладовище, послідний притулок покійного. Окружене грубим муром камінним, виглядало кладовище дуже пусто. З яких десять гробів було побіч церкви; відтак простягав ся ліс і поля. Дерева шуміли немногим листєм і гнулись до долу під лютою бурею....

Дзвони бамкнули кілька разів, і похід здержав ся перед брамою кладовища. Зняли з воза домовину, паньство висіло з повозок, і всі густою лавою війшли в церков.

Домовину, окружену сьвітлом, отворено. В ній лежав мужчина середних літ, в перуці з косою. Уніформ з ґальонами прикрашав єго повне тіло, золотий ковнїр сягав під обриту бороду, щоки запались, лиш гордовитий, характеристичний ніс виставав з домовини, мов би хотів ще й тепер придбати поваги для свого пана. Зачалась відправа. Приятелї і свояки стояли з повагою довкола домовини. І вдова в жалобі була там. Панї прикладали хустинку до очий: в хустинах були фляконі з перфумою (покійний помер нагло, розсердившись при пікеті). По за дамами стояли пани, а дальше по за ними служба мов статуї на сторожи входу. Довга відправа покінчилась. Покійного винесено на кладовище, і при сьпіві дячків та зойках вдови і свояків, зложено домовину в гріб.

Присутні бігцем пішли до брами, де ждали на них повозки.

Дверцї повозок затріснулись, колеса захропотіли а баскі коні, гомонячи підковами, понесли своїх панів....

На пустім кладовищи остали лиш грабарі і сторожі. Грабарі післали якогось дітвака по горівку, і випили по одному „на скріпленє“, але сторож виліз на піч, щоби розігріти свої кости.

II.

І знов наспіла осінь з своєю мракою і дощем. Жовте листє падало легесенько з дерев, а лютий вихор граєсь з ними по свому. Голе галузє простягає ся безпомічно до неба. А на кладовищи по давному; — правда, що кількох нових прибуло, але они лежать розкинені по ріжних місцях, так, що й не доглянути їх.

Лиш там, де похорено мужчину в уніформі, стоїть величавий памятник. Білий мармор блищить в дощи; по одній стороні памятника барельєф: стать жіноча з сумним видом, закутана в плащ, клонить ся над урною, в лївій руці держить спущену факлю; на другій стороні два мечі на вхрест, а над ними римский шелом, на третій стороні золота напись: „Тут почиває в Бозї секонд-майор і боярин....; родив ся тогдї і тогдї, а помер тогдї і тогдї, в віці 45 літ. Відбув похід военний, відніс рани, і в службі помер....“ А під сподом виписав якийсь славний поет ще й епітаф.

З руками в рукавичках, зложеними на вхрест на грудях, лежить тіло майора, і виждає спокійної судьби, коли то ні ранґа і почести, ні високий рід, не охоронять нікого від зігнитя. Домовина зігнила від води, нороби-

ками мав честь у В. Делеґациї се становище в осуді політичних справ назвати неможливим, а навіть небезпечним, позаяк в заграничній політиці нашої многоязичної з ріжних народностий зложеної держави в політичних союзах не можна руководити ся чувствами серця, лише тверезим розумом і державними інтересами. Се не є зовсім політично расову єдність проголошувати окликом австро-угорскої політики і вважати головною понукою союза з Німеччиною. Мусимо зовсім рішучо опирати ся якому небудь впливови політики тридержавного союза на внутрішно-політичні відносини нашої монархії не лише в інтересі самостійности й поваги Австро-Угорщини, але й в інтересі удержаня і самостійного розвитку национальних індивідуальностий нашої держави.

(Конець буде).

Новинки.

Львів дня 17 го червня 1901.

— **Іменованя.** Wiener Ztg. оголошуе: Є. Е. н. Президент міністрів іменував інспектора ветеринариї Фр. Поницкого краєвим радником ветеринарийним при ц. к. Намістництві у Львові.

— **Торжество Божого Тіла** після руского обряду відбуло ся вчера у Львові зі звичайною величавостию. Службу Божу відправив в сослуженю крилошан і процесию провадив Митрат о. Білецкий. В заступстві п. Намістника взяв участь в торжестві Віцепрезидент Намістництва п. Лідль. Почетну компанїю творив відділ 80 полку піхоти з хоругвою. В торжестві взяли участь тисячі народу.

— **Почетне горожаньство** надала рада міста Нового Санча Є. Е. н. Маршалкови краєвому гр. Стан. Баденїому.

— **Ц. к. Дирекция почт і телеґрафів** повідомляє, що на час соймової сесиї з днем 16-го с. м. отворено в будинку соймовім почтовий уряд під назвою „Львів 12“. Уряд той буде занимати ся лише приниманєм всяких почтових посилок і телеграмів.

— **Ц. к. Дирекция зелїзниць державних** оповіщує: З днем 15-го червня с. р. буде отворений для руху особового і обмеженого руху пакункового перестанок: „Островець“ лежачий поміж стациями Гвоздець і Вікно на шляху Делятин-Коломия-Стефанівка в окрузї ц. к. Дирекциї зелїзниць державних в Станїславові. Час відїзду поїздів, задержуючих ся на тім перестанку, поданий в розкладї їзди з дня 1-го мая 1901 таб. V ц. — Білети їзди видають кондуктори в поїздї. Експедиция пакунків відбуває ся за оплатою в стациї відбору.

— **Видїл краєвий о рускім театрі.** Видїл краєвий зладив для сойму справоздане о трех субвенционованих з краєвих фондів театрах галицких. Про руский театр каже справоздане, що під зарядом „Рускої Бесїди“ розвиває ся він гарно; успіхи его в Кракові і Львові суть найлїпшою мірою его артистичної вартости і промавляють за виплатою ему субвенциї. Видїл краєвий ствержує, що наш театр сповняє свій обовязок як належить ся і заслугує на поперте з краєвих фондів.

— **Президент висшого суду краєвого** Є. Е. др. Александер Тхоржницкий виїхав на візитацию суду в Сучаві. Управу апеляциї обняв віцепрезидент др. Дилевский.

— **Похорон бл. п. Лукияна Татомира** відбув ся вчера о годинї 5-ій по полудни при участи множества публики. Професори унїверситету, гімназий, семинарий учительских і богато бувших учеників покійника віддали ему послїдну прислугу, згадуючи сердечно его доброту і честноти.

— **Приватні іспити** в рускій школї видїловій імени Шевченка будуть відбувати ся дня 28-го червня від 9-ої години. Зголошеня належить надсилати найдальше до 24-го с. м. до заряду школи ул. Стрілецка ч. 6.

— **Пробна їзда парохода.** З Галича доносять: Перший парохід на „Днїстрі“ названий „Галич“ довершив в недїлю пробної їзди в присутности радника двора Шрама з міністерства торговлї, старшого інжинера Блюма з міністерства справ внутрішних, радника будівництва Шталя зі Львова, старшого інжинера Пиндельского з Станиславова, бурмістра міста Галича Савицкого, директора фабрики будови кораблїв Наймана з Лїнцу, директора фабрики парових машин Фінгера з Праги і запрошених місцевих гостий. Той корабель найновійшої конструкциї, устроєний елеґантно і осьвітлений електричностию, заглублює ся на 55 центиметрів і призначений поки-що до тягненя сплавів, а пізнїйше буде ужитий до перевозу осіб. При сприяючій погодї рушив корабель від галицкого моста і прибув без нїяких перепон по 40 мінутах до пристани в Дубівцях, де відбули ся проби, як далеко корабель заглублює ся. Відтак відбуло ся в сальоновій каютї снїдане, в часї котрого бурмістр Савицкий підніс перший тоаст в честь Є. В. Цїсаря, почім радник двора Шрам на руки бурмістра випив в честь міста Галича, котре під взглядом чистоти і порядку пригадало ему нїмецкі міста. Бурмістр відповів тоастом в честь радника двора. Поворот з Дубовець до Галича, 6 кільометрів дороги, тревала горі водою 45 мінут, почім відбув ся на замковій горі фестин, на котрий прибуло кількасот осіб з Станиславова і околиці.

— **Повінь в Скалатщинї.** Наслїдком великої зливи в селах Калагарівцї і Волици виступив дня 6-го с. м. Збруч із берегів і позаливав всї поля, сїножати і над водою положені доми; що лише вода могла захопити без перепони, забирала із собою, филї уносили вози, знаряди домові, улиї з пчолами, дошки, ворота і т. п., а по полях лишив ся лише намул. Нужда межи селяньством велика.

— **Дефравдация перед судом.** В Кракові відбула ся судова розправа против Онуфрея Роздольского, б. почтового експедитора в Волї Юстовскій коло Кракова за спроневірене 1 386 К. 89 сот. Обжалований боронив ся тим, що забирав все гроші з собою, як їхав до Кракова, аби не украли їх з каси злодії. Одного разу, коли мав при собі 1.300 кор., запізнав ся при склянцї з якимись трема міщанами і упив ся. Що дальше стало ся, обжалований не знав, але на другий день не найшов вже тих гропший в кишени. Роздольского засуджено на 4 місяцї тяжкої вязницї.

— **Звертаємо увагу** Вп. Читачів на оголошене видавництва руского тов. педаґоґічного, заміщене в надісланім нинїшної часописи. Видїл товариства просить завчасу замовляти потрібні книжки на нагороди для учеників, аби можна їх на час доставити на місце.

Телеґрами.

Прага 17 червня. Вчера рано був Цїсар на службі божій в замковій каплици. По полудни о годинї 6 удав ся Цїсар до Сьміхова. На привітну промову бурмістра відповів Цїсар, дякуючи за висказані чувства вірности і почитаня. Відтак поїхав Монарх на торжество посьвященя угольного каменя під будинок інституту для глухонїмих, де повитав его кардинал Скрбеньский. По тім торжестві поїхав Цїсар на замок Карльштайн. Вечером було місто пречудно ілюміноване.

лись в ній широкі шпари, а в домовинї появилась вже вода під самим плечем майора. Ґальони уніформу вже почорнїли, лице, рукавички, камаші зачинають вже темнїти, а під напучнїлою шкірою зачинає щось рухати ся....

До величавого памятника підходить вдова, що приїхала в своїй повозцї. І, опираючись на блискучу, білу плиту, она молить ся та плаче за тим, кого вже нема, що вже не єсть нї мужем, нї майором, нї заслуженим офіциром, а просто єсть нїким і нїчим, сумною грудкою землї.

Про се знають розповідати лиш хроби, що раз в раз множать ся і повзнуть зпоміж шпар домовини; се знають дерева, що з землї ссуть соки для виживленя листя; і вітер, що вие, зриває красу весни і кидає об землю, щоб она зігнила, та дала силу до нового будучого житя.

III.

Минуло двайцять пять лїт... Вдова перестала ходити на кладовище; она померла в знемощілій старости у свояків і була похоронена биля свого мужа. Зразу загадали поставити її памятник, але небавом призабуто на стару і она мусїла вдоволити ся деревляним хрестом. На гробі розсїлось забутє а довкога него виросла купка дерев, що закривала гріб старої перед очима прохожих. Листє впале в осени почорнїло і гниє на памятку; в зимі упав снїг і ослонив памятник. Марморний хрест пук при насаді памятника, так само і ступнї; фундамент зморщів а з поміж щелин виросла трава.

Під тяжким каменем, серед зігнилих, колись позолочених трісок дерева, розпалось тїло майора. Кости відкрились і тепер лежали там величаво в спокою. Декуди задержались деякі шмати пишного одягу; золотий ковнїр почервонїв; ґузики, пояс, маншети і тонесенькe полотно вже розпались...

Мов хмари під вітром проминули лїта. Нове поколїнє виросло. Всї, що провозили домовину майора на кладовище, повмирали; знатні пани і панї та їх служба. Рівнож і сторож вже не жив. Грабарі також померли а на їх місце прийшли инші — рівнож такі самі славні хлопцї, хиба що дещо проворнїйші...

Много змінило ся на тихім кладовищи, місце супочинку і спокою розширилось а в нових гробах розложились їх мешканцї після ранґи і становища в сьвітї...

Білий памятник майора вже цїлком почорнїв і запав ся в землю. Сумна стать жіноча в плащи упала на землю і розбилась на тисячні куснї; урну вкрали злодії. Цїле місце поросло високим буряном, що розлупав камінє; поробились виломи а на ступнях відпав великий кусень...

А буря докінчила се, що зуб часу зачав...

І знов була осїнь; вітер завертав з моря всю воду назад в ріку, ріка прибула, розгулялась, потрясла мов лев своєю густою, білою гривою і наперла до берега... Дощ лив безперервно а з шумом дощу змішалось грізне вите вітру. В тій негоді-бури, в тій темности гремїли вистріли пушок.... Се значило, що филї моря підходили до міста...

А фила, одна за другою, кинулись нараз мов дика горда на кладовище! Під вітром гнулись і стогнали дерева, хитаючись мов билиночки, пліт колихав ся і повалив ся нараз... Мов лютий зьвір, що почує свободу, кинулись филї на кладовище. Все покрила вода, лиш вершки дерев простягали галузє до неба.

З филями плили корчі і дерева, вирвані з землї вихром; в суміш плили трами, хрести, прикраси нагробні, навіть домовини з трупами, а в гробах стояла вода чорнявими вирами...

Настала ніч. Страшна була ся бурлива ніч! Місяць скрив ся по-за хмари, що, пошарпані вітром, бігли по небі, та осьвічував лиш на хвилю своїм зимним блеском сполокане кладовище. А в страшнім вирі плили домовини, хрести й дерева, взаїмно торкаючись.

Але марморний памятник все таки видержав! Филї морскі сполокали лиш фундамент, а на марморнім хресті повис легесенький човник, пригнаний тут случайно.

IV.

Ще одно чвертьстолїтє проминуло. Памятник розпадаєсь що раз більше і більше. З білого мармору лишилась лиш маленька частина, а золото написи змили дощ і снїг — не видко нї плити нї ступнїв. Знов настала осїнь, листє падало з дерев, зимний вітер морозив мокру глину на дорозї в груду.

В замерзлих калужах дзвенить лід мов скло під ногами. А там вже дрібка снїгу, що раз більше паде снїгу і вкінци покриває ся цїле кладовище мягким, білим кожухом. І на довгий час все сцїпенїло, що ще в осени заявляло житє. Проходи присипані снїгом а хрести і дерева прикриті грубою верствою. Як тихий, спокійний, чистий сей зимний воздух в зимі! З дерев падуть легенько платочки снїго-

Льондон 17 червня. Кічепер доносить з Преториї: Віддїл ґенерала Еллїота звів дня 6 с. м. борбу з Деветом коло Ряйц. В борбі забрали Анґлїйцї Бурам 71 возів, 10.000 набоїв і 400 штук худоби. Бури мали 17 убитих і 3 ранених, а 45 піддало ся. По сторонї анґлїйской упало 3 официрів і 17 рядових, а 14 потерпіло рани. Еллїот обсадив відтак Кронштадт.

Йокогама 17 червня. Ґр. Вальдерзе по працальній авдиенциї у цїсара японьского прибув сюди передвчера, а вчера виїхав до Нікко звідки дня 18 відїде до Кобе і Наґасаки.

Н а д і с л а н е.

Видання

Руского педаґоґічного Товариства.

Образкові видання.

*Зьвіринець 20 сот. *Гостинець 20 сот. *Забавки 20 сот. *Менажерия 20 сот. *Робінзон Чайченка 80 сот., опр. 1 К. 10 сот. *Квіточка 40 сот. *Віночок 40 сот. Г е т е - Ф р а н к о: Лис Микита (друге цїлком змінене виданє) 1 К., опр. 1 К. 30 с. *М і р о н: Пригоди Дон Кіхота (друге виданє) 80 с., опр. 1 К. 30 с. *Наші зьвірята 80 с. *Дїточі вигадки ч. І. 60 с. *Дїточі вигадки ч. II. 60 с. *Забавки для дїтий 80 с. *Мала менажерия 70 сот. *Велика менажерия 80 с. *Нашим дїтям ч. І. 80 с. Нашим дїтям ч. II. 80 с. *Казки Андерсена ч. 1, 2, 3, 4, 5 по 50 с., опр. разом 2 К. 90 с. *Казки народні ч. 1 і 2 по 50 с., опр. разом 1 К. 30 с. *Байки Брянчанінова 30 с. *Байки братів Ґмірів 50 с.

Видання без образків.

***Читанка** ч. I., II., III., IV. оправні по 40, без оправи по 20 с. ***Китиця желань** 2, розширене виданє 40 с. ***Ів. Франко**: Абу Каземові Капцї 40 с. ***Ів. Франко**: Коли ще зьвірі говорили, казки для дїтий 80 с., опр. 1 К. 10 с. **Учитель** на р. 1890—1900 по 4 К. **Дзвінок** з р. 1892—1900 по 6 К. ***Ів. Левицкий**: Попались. Різдвяні сцени 20 с. ***Вол. Шухевич**: Записки школяря 40 с.; Від Бескида до Андів 20 с. ***В. Чайченко**: Олеся; Комар; Два оповідання по 10 с.; Дума про княгиню Кобзаря 10 с. **О. Нижанковский**: Батько і мати, двосьпів з фортепяном 20 с. ***Леонїда Глїбова**: Байки 10 с. ***Дніпрової Чайки**: Казка про сонце та его сина; Писанка по 10 с.; Коза дереза 1 К. 60 с. **Мапа** етноґрафічна Руси-України 1 К. 20 с. **Гордїєнко**: Картагинцї і Римляни 40 с. ***Юлїй Верне**: Подорож довкола землї 1. Кор. 20 сотиків, оправлена 1 Кор. 30 сот. **Барановский**: Приписи до іспитів 40 сотиків. ***Молитвенник** народний 30 сот., в полотно оправлений по 40 сот. **Др. Л. Кельнер**: Коротка історія педаґоґії 1 К. 20 с. ***Василь В-р** Джонатан Свіфт. Подорож Гулївера до великанів 50 с. **Василь**: Подорож Гулївера до краю Лїлїпутів 50 с., опр. 64 с. **Остап Макарушка**: Короткий огляд руско-укр. письменьства 30 с. ***Мальота**: Без родини 80 с., опр. 1 К. 20 с. **Віра Лебедова**: Гостинець дїтям 50 с. **Віра Лебедова**: Малі герої 50 с., опр. 70 с. **Др. Мандибур**: Олїмпія 70 с. **Сальо**: Непос, учебник для III кляси ґімназ. 1 К. 30 с. ***А. К.**: Робінзон неілюстрований 20 с. **Kokurewicz Józef**: Podręcznik dla kancelaryi szkolnej 1 К. **Др. Мих. Пачовский**: Замітка до науки рускої мови 60 с., Билини і думи 20 с., Народні Думи з поясненями, I. ч. 64 с. ***Тарас Шевченко**: Кобзар 2 К. 40 с., опр. 2 К. 80 с., в полотно 3 К. 10 с., *Кобзар для дїтий 40 с. ***Ів. Спілка**: На чужині 40 с., опр. 54 с. **А. Глодзїньский**: Огород шкільний 1 К. 20 с. **Мих. Коцюбиньский**: Оповідання 40 с., опр. 54 с. **Олекса Катренко**: Оповідання 40 с., опр. 54 с. **Олекса Пятка**: Дарунок для дїтий 40 с., опр. 60 с. **Стефан Пятка**: На прічках, оповід. 30 с., опр. 44 с. **Оповідання** для дїтий 40 с., опр. 54 с. **Картки** з історії України-Руси. 40 с. **А. Кримский**: Переклади 40 с., опр. 44 с. **А. Пушкін**: Байки 30 с. **D. N. Мамина-Сибіряка**: Дитячі оповідання 30 с., опр. 44 с. **Марта Борецка**: істор. оповід. 64 с, опр. 84 с. **Марко Вовчук**: оповідання I. часть 30 с.; опр. 44 с. **Поеми О. Кониського**: 30 с., опр. 44 с. **Гр. А. Толстой**: Казки 40 с., опр. 54 с. Покарана Лож, комедийка Кучальскої 20 с., опр. 34 с.

Книжки, назначені **зьвіздкою**, *апробовані Радою шкільною* на нагороди пильности, а „Огород шкільний", поручений до біблїотек шкільних.

Дїстати можна в книгарні Наукового Товариства імен. Шевченка, ул. Чарнецкого, ч. 26. і в книгарни Ставропиґії.

ві на землю. Від часу до часу скрипе в тишині замерзле галузє. Громадка кракаючих ворон надлетїла чорною хмарою і сївши на дерева зачала знов кракати... І знов не чути нї голосу.

Сторож заскрипів клямкою в своїй хатчинї.

Тепер в кожусї вийшов він розглянутись по кладовищи. З ним біжить его вірний кудлатий Буян. Махаючи хвостом він біжить по доріжках, майже цїлком западає в сніг і полохає ворон своїм веселим гавканем...

Але в хатинї сторожа вже видно дим з комина; сивенькими викрутасами прямує він до чистого неба зимового і надить вступити під стріху, загріти ся...

Лиш того переймає невсипуще зимно, хто покінчив свої рахунки з житєм. В замерзлій землї лежать кістяки, а тїла недавно померших спочивають мов бовдури снїгу в своїх вузких домовинах.

V.

І так минали роки в довгих рядах по собі, один по другім. Одні люди вмирали а знов нові родились. Колесо судьби житя раз в раз обертало ся, видвигаючи одних в гору, а других придавлюючи. Науки і штуки розвивались, війни велись, находили пошести і голоди, а всюди один давив другого, доки земля не придавила всїх своїм тягаром.

Настала нова весна. В легесенькім платю, мов молода дївчина, прийшла она з далека, сипала по всїм усюдам цьвіти і побудила природу до нового житя. Теплий легіть подув з полудня, снїг потопив ся, потоки плили з гір. Сонце приязно сьвітило на землю, цїлувало і пестило єї в своїх горячих обіймах. Земля-ж любувалась в тих пестощах.... По долинї весняним гульнула травиця, галузя вигнали пуплахи живичні, а на гнучких, зелених галузках зашуміло молоде листє і надило своєю пишною зеленню в даль, до свободи, до щастя....

Все довкола віджило. А й кладовище прибрало нове житє. Скинувши прикре, зимове покривало, оно являєсь в новім видї. Гроби прикрасились цьвітами, в корчиках залунали веселі голоси птахів. Ховзкими доріжками ідуть люди. Дїти бігають довкола, весело забавляючись, а їх невинний шепіт і веселий сьміх розлягаєсь по кладовищи. Там обробляли камінярі памятник, рівномірно ковтаючи молотами.

Серед того надійшли грабарі, встромили глубоко в землю жердку, щоби пересьвідчитись, де домовини вже зігнили, і чи би не можна на давних місцях поселити нових мешканцїв, Они прийшли також до гробу майора. Бачуть, що вже нема там гробу, земля зрівнялась і поросла густою травою; з білого мармору лежить довкола ще лиш кілька куснів, покритих зеленим мохом. Встромили жердку; жердка пішла легко в землю. Так отже не було вже нї домовини, нї й славних мощів майора.

Гробарі, назначивши місце, пійшли дальше.

(Конець буде).

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1901 після середнo-европ. год.

Зі Львова

посп.	особ.	відходить
		День
	6·25	До Станиславова, Підвисокого. Потутор
	6·35	„ Лавочного, Мункача, Борислава
	6·30	„ Підволочиск, Одеси, Ковови
	6·30	„ Підволочиск з Підзамча
8·30		„ Кракова, Любачева, Орлова, Відня
	8·40	„ „ Відня, Хирова, Стружа
	9·00	„ Скольного, Лавочного від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$.
	9·15	„ Янова
	9·25	„ Підволочиск з гол. двірця
	10·25	„ Іцкан, Сопова, Берготету
	10·20	„ Белзця, Рави, Любачева
	11·25	„ Янова від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$ в неділї і сьвята
1·55		„ Підволочиск з гол. двірця
2·08		„ „ „ Підзамча
	2·15	„ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{10}/_{9}$ в неділї і сьвята
2·40		„ Іцкан, Гусятина, Керешмезе
2·55		„ Кракова, Відня, Хабівки
	3·05	„ Стрия, Скольного лиш від $^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$.
	3·15	„ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{15}/_{9}$.
	3·20	„ Зимноводи від $^{13}/_{5}$ до $^{16}/_{9}$.
	3·26	„ Брухович „ „ „ „
	3·30	„ Ярослава
		Ніч
12·45		До Кракова, Відня, Берлина
2·51		„ Іцкан, Констанциї, Букарешту
	7·12	„ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{10}/_{9}$.
	6·10	„ Іцкан, Радовець, Кімполюнґа
	6·20	„ Кракова, Відня, Берна, Варшави а Орлова від $^{15}/_{6}$ до $^{15}/_{9}$.
	6·30	„ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{15}/_{9}$ в будні дни
	6·35	„ Лавочного Мункача. Хирова
	7.25	„ Сокаля, Рави рускої
	7·10	„ Тернополя з гол. двірця
	7·33	„ „ „ Підзамча
	9·30	„ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{15}/_{9}$ в неділї і сьвята
	10·30	„ Іцкан, Гусятина, Радовець
	11·—	„ Кракова, Відня, Івонича
	11·10	„ Підволочиск, Бродів з гол. двірця
	11·23	„ „ Грималова з Підзамча

До Львова

посп.	особ.	приходить
		День
	4·40	Зі Стрия, Самбора, Борислава
	6·10	„ Кракова
	6·20	„ Черновець, Іцкан, Станиславова
	6·46	„ Брухович від $^{7}/_{5}$ до [illegible]
	7·10	„ Зимноводи „ „ „ „
	7·45	„ Янова (головний дворець)
	8·10	„ Лавочного „ „
	8·00	„ Тернополя на Підзамче
	7·40	„ „ „ гол. дворець
	8·15	„ Сокаля, Рави рускої
	8·50	„ Кракова, Відня, Орлова
	11·45	„ Ярослава, Любачева
	11·55	„ Іцкан, Черновець, Станиславова
	12·55	„ Янова на гол. дворець
1·35		„ Кракова, Відня
	1·10	„ Скольного, Хирова, а з Лавочного від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$.
1·45		„ Іцкан, Станиславова
2·20		„ Підволочиск на Підзамче
2·35		„ „ „ гол. дворець
	5·10	„ „ „ Підзамче
	5·35	„ „ „ гол. дворець
	6·00	„ Сокаля
	5·50	„ Кракова
5·55		„ Чернївцїв
	3·14	„ Брухович
		Ніч
	12·05	З Скольного, Калуша, Борислава
12·20		„ Черновець, Букарешту
2·31		„ Кракова, Відня, Орлова
	3·12	„ Підволочиск на Підзамче
	3·35	„ „ „ гол. дворець
	6·20	„ Іцкан, Підвисокого, Ковови
	9.11	„ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{31}/_{5}$ і від $^{16}/_{9}$ до $^{30}/_{9}$ що дня, а від $^{1}/_{6}$ до $^{15}/_{9}$ в неділю і сьвята
	7·[illegible]6	„ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{30}/_{6}$ і від $^{16}/_{9}$ до $^{10}/_{9}$.
	8·50	„ Брухович від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$ що день
8·40		„ Кракова, Відня, Любачева
	9·15	„ Янова від $^{1}/_{6}$ до $^{15}/_{9}$.
	9·15	„ Кракова, Відня, Пешту, Сянока
	9·20	„ Іцкан, Ковови, Підвисокого
	10·25	„ Підволочиск, Бродів, Копичинець
	10·38	„ „ на гол. дворець
	10·50	„ Лавочного. Хирова, Пешту

ЗАМІТКА. Пора нічна числить ся від **6-ої** години вечером до **5-ої** години **59** мінут рано. Час середно-европейский ріжнить ся від львівского о 36 мінут. В містї видають білети їзди: Звичайні білети аґенция часописий Ст. Соколовского в пасажи Гавсмана ч. 9 від 7-ої рано до 8-ої вечером, а білети звичайні і всякі инші, тарифи, ілюстровані провідники, розклади їзди і т. п. бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних (ул. Красїцких ч. 5 в подвірю, сходи II. двері ч. 52) в годинах урядових (від 8—3 а в сьвята від 9—12).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).